

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/1/2018
Identifikačné číslo spisu:	6016897574
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:6016897574.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Příbelského, PhD., na neverejnom zasadnutí 30. januára 2018 v Bratislave v trestnej veci proti odsúdenému F. O., nar. XX. T. XXXX, pre zločin ťažkej lúpeže v štádiu pokusu podľa § 15, § 142 ods. 1, § 143 ods. 2, 1. prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky, o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2017, sp. zn. 4Ntc/16/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4, veta druhá Tr. por. sa odvolanie F. O. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len krajský súd) podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, tak, že vo vzťahu k F. O. sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni sp. zn. 42 Hv 66/15d zo dňa 03. februára 2016, právoplatný dňa 08. februára 2016, ktorým bol občan Slovenskej republiky: F. O., nar. XX. T. XXXX v K. V., trvale bytom K. V. č. XX, okres J. Q., Slovenská republika, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúsku, uznaný vinným zo zločinu ťažkej lúpeže v štádiu pokusu podľa § 15, § 142 ods. 1, § 143 ods. 2, 1. prípad rakúskeho Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

F. O. a P. Q. sa dňa 03.11.2015 vo Viedni vo vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchatelia (§ 12 rakúskeho Trestného zákona) s cieľom sa protiprávne obohatiť pokúsili násilím proti osobe - konkrétne proti osobe menom Q. B. K. O. - a hrozbou bezprostredného ohrozenia zdravia alebo života osobe menom Q. B. K. O. vziať cudzie hnutelné veci, konkrétne plecniak vrátane obsahu (§ 15 rakúskeho Trestného zákona), a to tak, že ho udierali päťami, vzali mu plecniak a ušli, lenže osobe menom O. sa následne podarilo ich dobehnúť a vziať im plecniak, pričom Q. povedal, aby O. pustil plecniak, inak „mu zapríčiní smrť“ a potom ho obaja obžalovaní začali opäť udierať päťami a kopáť do neho, aby mu

opätovne vzali plecniak, čo sa im však nepodarilo, a tak došlo iba k pokusu, pri ktorom O. v dôsledku použitého násilia utrpel ťažké ublíženie na zdraví (§ 84 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona), a to otvorenú zlomeninu nosovej kosti, zlomeninu siedmeho a ôsmeho rebra na ľavej strane, krvné podliatiny v oblasti oboch očí, otras mozgu, pomliaždeninu semenníkov, pomliaždeninu pravého pleca, pomliaždeninu ľavého kolena a natiahnutie oboch členkových kĺbov, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov, vo vzťahu k F. O..

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona Slovenskej republiky bol F. O. na výkon tohto trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený F. O., v ktorom uviedol, že žiada, aby uložený trest odňatia slobody mohol vykonať v Rakúskej republike vo väznici, kde ho aktuálne vykonáva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania odsúdeného preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Krajský súd pri uznaní predmetného rozsudku Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni sp. zn. 42 Hv 66/15d zo dňa 03. februára 2016, postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorá preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukládajú tresty odňatia slobody, alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii.

Krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. So závermi súdu prvého stupňa sa odvolací súd plne stotožňuje.

V konaní súdu prvého stupňa boli splnené zákonné podmienky rozhodnutia príslušného krajského súdu, ktorým je podľa § 12 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. Krajský súd v Banskej Bystrici s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 549/2011 Z. z. - odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, po písomnom vyjadrení prokurátora (§ 15 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z.). Súhlas odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky sa nevyžaduje, pretože so zreteľom na ustanovenie § 16 ods. 1 písm. g), zák. č. 549/2011 Z. z. a čl. 6 bodu 2 písm. a) Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV súhlas odsúdenej osoby sa nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia označený justičným orgánom štátu pôvodu priradeným k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, súd neskúma, či ide o trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Trestný čin, pre ktorý bol citovaným rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni sp. zn. 42 Hv 66/15d zo dňa 03. februára 2016, právoplatného dňa 08. februára 2016 odsúdený F. O. uznaný za vinného, má hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody najmenej 15 rokov a v osvedčení je zároveň priradený ku kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 písm. n) zákona č. 549/2011 Z. z.

Lustráciou bolo zistené, že odsúdený je aktuálne na území Slovenskej republiky trestne stíhaný vo veci vedenej Okresným súdom Revúca pod sp. zn. 2T/96/2015, v ktorej na neho prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca podal dňa 26. mája 2015 obžalobu pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. Táto skutočnosť sama osebe by mohla byť dôvodom obligatórneho odmietnutia uznania cudzieho rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 16

ods.1 písm. k) zákona č. 549/2011 Z. z. Avšak rozhodnutím sp. zn. 042Hv 66/15 d zo dňa 07. júla 2017, právoplatným dňa 01. augusta 2017 Krajský súd pre trestné veci Viedeň udelil súhlas s trestným stíhaním F. O. vo vyššie uvedenej veci vedenej Okresným súdom Revúca. Z odpisu registra trestov odsúdeného je zrejmé, že v Slovenskej republike nemá vykonať trest odňatia slobody.

V danom prípade preto aktuálne nie je daný ani dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. k) zák. č. 549/2011 Z. z.

Zároveň neboli dané ani dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. l) a m) zák. č. 549/2011 Z. z. a ani fakultatívny dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia uvedený v § 16 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z.

Krajský súd v napadnutom rozsudku súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil odsúdeného F. O. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestnej činnosti uvedenej v uznanom rozsudku, nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Trestný zákon platný a účinný na území Slovenskej republiky upravuje odlišný spôsob diferenciacie výkonu trestu odňatia slobody, ako trestný zákon platný na území Rakúskej republiky. Na základe podkladov, ktoré mal krajský súd k dispozícii v čase rozhodovania nie je možné posúdiť, ktorému stupňu strázenia podľa § 48 Trestného zákona zodpovedajú aktuálne podmienky výkonu trestu odňatia slobody odsúdeným v Rakúskej republike a zabezpečovanie doplnenia spisového materiálu v tomto smere by bolo v rozpore so zásadou rýchlosti konania.

Najvyšší súd konštatuje, že odvolacie námietky odsúdeného nie sú dôvodné, pretože len sama skutočnosť, že odsúdený chce celý trest vykonať na území štátu pôvodu nie je dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, pričom v danom prípade sa súhlas odsúdeného s ďalším výkonom trestu na území Slovenskej republiky nevyžaduje.

Z týchto dôvodov najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.